[...]nstæðum að geta selt
[...] DÚKA
[...] STORE.
[...] STORE,
McINTOSH
Saumavjelar.
[...] LOWE
[...]SMIDIR.
[...]ingar!
[...] og GORDON.
G. B. GORDON.
LEIFUR.
[...]nsson.
[...]G. MAN.
[...] DAME ST. WEST.

LEIFUR.

I. ÁRG. WINNIPEG 29. FEBRÚAR 1884. NO. 42.

Ef þjer viljið fá vel teknar myndir þá gleymið ekki, að I. Bennetto & Co. skara fram úr öðrum.

FRJETTIR ÚTLENDAR.

Arabar búnir að vinna sigur á Egyptum í [illegible]. Þessi orð flugu eins og logeldur um [illegible] Norðurálfu og þaðan til Ameríkumanna. [illegible] virðist sem Englendingar sje nú fyrst [illegible] að hugsa til hreifings, því þeim er nú farið að þykja nóg um aðfarir hins „falska [spámanns]" og Araba. Fáum dögum eptir að Baker pacha var yfirunninn og rekinn á flótta [illegible] flokkur af skríl þessum á þorpið Sinkat*. Var þar fyrir herhöfðingi nokkur, að nafni Tewfik Pay með 600 hermenn; hafði hann fyrir löngu fengið skipun að fara þaðan, en hann skeytti því ekki og sat eptir sem áður, og vonaðist eptir að sjer yrði sendur liðsafli, en það brást, og um síðastliðnar 2 vikur höfðu þeir ekkert að lifa á annað en rætur og skógarlauf, því uppreistarmennirnir umkringdu þá á allar hliðar, svo þeim voru allar bjargir bannaðar. Þegar Tewfik sá hvernig komið var, eggjaði hann menn sína til framgöngu, kvað hann þeim hungurdauða vísan, ef þeir sætu lengur um kyrrt, en ef þeir gjörðu útrás myndu þeir með kunnleik komast gegnum óvinaherinn, og til Trinkitat eða Suakim. Tóku þeir þá til verka og eyðilögðu allan þann herbúnað, er þeir eigi gátu flutt með sjer; tóku það af púðri, er þeir komust með, og sprengdu svo í lopt upp púðurgeymsluhúsið með öllu saman. Eigi voru þeir komnir nema skammt áleiðis, er óvinaherinn mætti þeim: sló þegar í bardaga, og sýndu menn Tewfiks ágæta vörn. En, „enginn má við margnum", og svo lauk, að þeir voru umkringdir á allar síður og höggnir niður sem fjenaður, hlífðu Arabar engum, er lagvopn þeirra náðu til og komst enginn undan með lífi af þessum 600 hermönnum. Hafa nú uppreistarmenn aukið mátt sinn á ný með viðbót þessa bæjar. Heyrzt hefir að þeir væru búnir að vinna undir sig bæinn Tokar, en það er enn ekki sannfrjett. Í Trinkitat eru æsingar miklar út af því, að hin brezku herskip, er þar hafa legið, eru nú farin burtu og til Suakim; menn eru mjög óttaslegnir síðan, og eiga von á að uppreistarmenn ráðist á bæinn þá og þegar, því þeim hefir aukizt hugur að mun síðan þeir vissu, að herskip Breta voru farin á brott. Í Suakim er ástandið lítið eða ekkert betra; bærinn er að vísu betur víggirtur enn hinir, og hefir fleiri hermenn (um 3000), en margir þeirra eru liðljettir og mjög óttaslegnir. Síðan Baker pacha varð að flýja þangað, hefir ótti þeirra margfaldast, eru þeir nú í óðaönnum að byggja ný virki og styrkja hin gömlu. Um 1000 hermenn eru nú á leið til Suakim, sem verið hafa á herskipum í Zuez-skurðinum, og hefir mönnum aukizt hugur við það; þrátt fyrir það, er ástandið hörmulegt; daglega eru götur bæjarins fullar með ekkjur hinna föllnu hermanna, sem ganga fram og aptur grátandi, og í örvæntingu og angist rífa hár sitt og klæði, þar þær hafa misst stoð sína og styttu, en sjá ekki annað í framtíðinni en að að þær muni annaðtveggja verða hungurmorða ásamt börnum sínum, eða herteknar af hinum heiðna skríl, er umkringir bæinn. — Á Englandi er eigi um annað rætt, en yfirgang hins „falska spámanns". Gladstone hefir allt til þessa verið því mótmæltur að England sendi herlið þangað, en nú er líkast að hann verði að breyta [illegible] sinni því meiri hluti þingmanna eru honum reiðir fyrir dráttinn, og kenna honum um ófarirnar. Hinn viðfrægi hershöfðingi Wolsley hefir nýlega sent ráðsmanni Breta á Egyptalandi skipun um að safna saman liði til að verja Tokar, en sje það ekki mögulegt, þá að senda flota af herskipum til Suakim, sem verja skuli allar hafnir á Rauðahafinu; skal hann einnig senda setuliðið frá Alexandríu til Kairo, ef þörf þykir. Æsingar í Alexandríu og Kairo eru takmarkalausar. Baker pacha er þar og er að safna saman Norðurálfumönnum til að fylgja sjer til Suakim og hvert helzt honum verður skipað, segir hann að setuliðið í Kassala sje í hættu, og ef það ekki nú þegar yfirgefi bæinn og komist til Massowah, megi telja þá frá, er hætt við að þeim verði það ervitt ef þeir fá eigi því meiri liðsafla, því vegurinn er langur og illur yfirferðar.

*) Þorp þetta er beint í vestur frá Trinkitat, sem er við Rauðahaf, og miðja vega milli þess bæjar og Berber við ána Níl.

Hershöfðinginn Gordon er enn ekki kominn til Kartúm, svo auðsætt er að honum gengur erviðara með að komast áfram en hann bjóst við. Þrátt fyrir það er hann vongóður um að allt muni ganga vel, og vill ekki að Englendingar fari að senda herflokka suður, og er það með fram orsökin til þess að Gladstone hefir verið svo tregur til að senda liðsafla suður, en nú á að skríða til skara, og er verið að safna mönnum til fararinnar, á Englandi; er þeim boðin tveggja ára þjónusta við herinn á Egyptalandi, og er ákveðið að senda, svo fljótt sem auðið er, 2,500,000 skot og að því skapi af byssum, til Egyptalands. 4000 hermenn eru einnig komnir af stað frá Englandi, og eiga að fara til Súakim svo það er engum vafa bundið að Bretar ætla nú að taka til sinna ráða og reyna að útrýma þessum óþjóðalýð, er hindrar allar framfarir Egyptalands, og sem íbúar þess mega aldrei vera óhræddir við.

— Á þingi Breta hafa gengið all miklar deilur síðan það var opnað, fyrst út af ófriðnum í Afriku og svo aðgjörðum stjórnarinnar á Írlandi. Parnell forvígismaður land „league" flokksins, átelur stjórnina harðlega fyrir ýmsar óreglur, er hann segir að eigi sjer stað, einkum í norðurhjeruðum Írlands. Ávítar hann stjórnina fyrir að láta friðdómara, sem eiga að vera, opinberlega hrósa gjörðum Lord Rossmor's, sem hann álítur að hafi komið miklu illu til leiðar, með því að halda svo fast fram með Oraniumönnum, sem óneitanlega væru pest í þjóðlífi Írlands, og því mest til hindrunar að samkomulag komist á, milli stjórnarinnar og íbúa Norður-Írlands. Hann vill að breytt sje lagafrumvarpinu, sem lítur að því, að stjórnin styrki Írlendinga til vesturfarar, því Parnell vill ekki láta þjóð sína flytja af föðurlandinu, nema sem minnst að orðið getur. Kennir hann Oraniumönnum um allar óeyrðir, og þó ekki beinlínis Oraniumönnum heldur landsdrottnum, segir hann að þeir kaupi ýmsa óvandaða stráka til að hleypa Oranium mönnum upp og fá þá til að halda fundi sem optast, en að út af því verði ætíð deilur, og opt og tíðum morð og önnur illverk. Ljet hann þá meiningu í ljósi, að óeyrðir þessar á Írlandi mundu fyrirboði þess að það áður langir tímar liðu myndi kasta af sjer ánauðarokinu og stjórna sjer sjálft.

— Frakkar og Kinverjar gjöra mjög lítið að verkum; það lítur svo út sem hvor um sig sje hræddur við hinn, þó áreiðanlegt sje að hvor vilji annan feigan. Fyrir skömmu rjeðist flokkur af uppreistarmönnum í Tonkin á varnarlausa kristniboða og söfnuði þeirra, og drápu alls 238 kristna menn og brendu hús þeirra 108 að tölu. [illegible] hefir tekizt að eyða mestu af þeim flokki, en gengur þó seint að yfirvinna uppreistarmenn þar eystra, því þeir eru vel búnir að vopnum og [illegible]. Frakkar eiga því í [illegible] við þá, og [illegible] því [illegible] eru uppreistarmenn og víkingar á sjó sem landi. Í Hue höfuðstað Annam er allt í góðu lagi, friður og eindrægni ríkir þar hvervetna. Annamskonungur er sagt að sje genginn í lið með Frökkum, og sjer [illegible] bezti vinur þeirra, hefir hann skipað þegnum sínum að veita Frökkum lið til að yfirstíga víkingaflokka þá, er ógna mönnum hvívetna í Tonkin, og breyta í öllu sem þeir vilja meðan þeir eru að útrýma þessum óróaseggjum. Heyrzt hefir og að Kinverjar og Tonkinbúar sje orðnir ósáttir, út af aðgjörðum Kína í Baeninh og geta nokkrir til að það muni fyrir rógburð Frakka, sem [illegible] að spilla því er þeir mega fyrir Kinverjum.

— Heyrst hefir að Rússar hafi í hyggju, nær England er vant við komið, að senda herflokka suður á Indland úr mið Asíu; fregn þessi er orðin hljóðbær um alla austurálfu, og það með að Rússar láti sem þeir ætli að gjöra tilraun með að vinna undir sig Afghanistan; en að þeir í raun og veru sjeu að safna þar saman herflokkum til áhlaupsins á Indlandi. Þykir mönnum næsta ótrúlegt að fregnin sje sönn, því slíkar aðfarir mundu mælast illa fyrir, ef sannar eru þær sögur, er heyrðust síðastliðið haust, viðvíkjandi erindi Gladstones er hann fór kynnisferðina til Kaupmannahafnar, þegar Rússakeisari sat þar, enda þykir [illegible] sem þeir mundu ekki sækja gull í greipar Breta þó þeir gjörðu áhlaup, þegar margt af [illegible] þeirra væri suður á Egyptalandi.

— Mönnum er farið að þykja nóg um hatur það sem virðist vera milli Bismarcks og Bandaríkjamanna; fyrir skömmu dó á Þýzkalandi merkismaður einn, sem ekki virðist að hafa verið vinur Bismarcks. Frjettist lát hans til Bandaríkjanna og til að sambryggjast þjóðverjum opinberlega, var sent af þinginu brjef til Bismarcks, þess efnis, en er hann hafði lesið það sendi hann það þegar um hæl til Washington og þau orð með, að sjer að vísu þætti mjög vænt um að sjá hvað þýzkir stjórnendur vekja mikla eptirtekt í öðrum ríkjum, en sakir þess að þeir hefðu látið í ljósi meiningu sína um stjórnarstörf hans; þá gæti hann eigi lagt brjef þetta fyrir þingið, því sumar [illegible] skoðanir, viðvíkjandi þjóðverjalands, væru öldungis gagnstæðar skoðunum þeim, er lýstu sjer í brjefinu. Þetta hefir orsakað ákafar æsingar í Washington, því sumir skoða þetta sem áskorun til stríðs og þykir þeim hart að láta þenna gamla karl svívirða svona [illegible] ríki, sem virðist alveg ástæðulaust. Það er auðsjeð að það er einlægur vilji Bismarcks að troða Bandaríkin niður í skarnið, en fyrir hvaða ástæðu, er ekki gott að segja, nema ef maður skyldi geta til að hann sjái ofsjónum yfir uppgangi ríkisins. Það er efalaust að honum er mjög illa við hvað margir af þjóð hans flytja árlega til Bandaríkjanna, og mun það orsökin með í bland, en fari svo að hann hleypi Bandaríkjunum á stað með ofstæki sínu, er óvíst hvernig leikslok yrðu, því þar virðist nokkuð jafnt á komið bæði með fólksfjölda og knáleik.

Hinum nafnkunna Northampton þingmanni Bradlaugh, gengur nokkuð örðugt með að fá sæti í þingsalnum, eptir að þingið var sett var byrjað að deila um hann og lauk svo að honum var vísað á dyr, og sagði hann þá af sjer, eptir